

Vrijwilligers Verhalen: Omkijken naar elkaar

Hilversum, mei 2021 - "Ik wilde altijd iets betekenen voor ouderen en jongeren. Door het vrijwilligerswerk bij Pelita en bij de kinderopvang heb ik mijn doelen behaald. En ik hoop dat als ik ouder word, de derde generatie ook naar mij omkijkt net zoals ik dat nu doe", aldus de bevlogen vrijwillig coördinator George Nahumury, geboren in 1949 in Pare-Pare op Sulawesi. Daar was zijn vader, sergeant bij het KNIL, op dat moment gelegerd. Samen met Kitty Dessauvagie is George met zijn team vrijwilligers, de drijvende kracht achter de Indische Eettafel en de Masoek Sadjja in Bussum en Hilversum.

Vorig jaar, 8 maart 2020, vond de laatste Masoek Sadjja plaats: "Daarna was het afgelopen vanwege de coronapandemie. En we hadden net weer een aantal nieuwe vrijwilligers geïnteresseerd voor dit werk. Die wachten nu al meer dan een jaar op het moment dat we weer aan de slag kunnen voor onze ouderen."

Kitty Dessauvagie en George Nahumury

Het is niet zo dat er helemaal niets meer gebeurt. "Met Pasen en Kerst zijn we langs onze vaste bezoekers geweest om een attentie te brengen. Op veilige afstand natuurlijk, maar de mensen hebben het erg gewaardeerd."

Ook belt George, samen met een drietal vrijwilligers, regelmatig met de ouderen. "Ik hoor aan de telefoon dat ze de bijeenkomsten enorm missen."

De familie kwam ruim 70 jaar geleden in Nederland aan na de soevereiniteitsoverdracht, de opheffing van het KNIL en het niet erkennen van de Vrije Republiek der Zuid-Molukken door Indonesië: "We vertrokken op 7 april 1951 vanuit Surabaya met het schip de New Australia en kwamen op 29 april 1951 in Amsterdam aan. Mijn ouders komen beiden van het eiland Haruku, ze

De New Australia

zijn geboren in het dorp Aboru. Na de aankomst in Amsterdam gingen we via Kamp Amersfoort naar 'Kamp Graetheide' in Geleen. In 1954 verhuisden wij naar Barneveld naar Kasteel de Schaffelaar en later naar het woonoord 'De Biezen'."

De familie bestond uit zes mensen toen ze uit Indonesië vertrokken: George, zijn ouders, twee zussen en een broer. In Geleen en Barneveld werden nog een zusje en broertje geboren.

Het naar elkaar omkijken kreeg George al vanuit huis mee: "Onze belangrijkste waarden zijn de familie, de *adat* en het christelijk geloof. Het onderhouden van de familieband is belangrijk. De onderlinge band is zo hecht. Toen ik met pensioen ging bij het ministerie van Defensie ging ik mijn zus opzoeken op Bali. Ik ontmoette haar, gaf haar een knuffel en toen overleed ze. Wat bleek, ze was al geruime tijd ziek maar zei telkens 'mijn broertje komt'. Ze heeft dus kennelijk gewacht tot ik kwam."

De ouders van George vertelden vrijwel niets over wat ze tijdens de Tweede Wereldoorlog, de bersiap en de onafhankelijkheidsoorlog hadden meegemaakt. George: "Mijn ouders spraken er gewoon niet over. Mijn oudste zus zei wel eens dat de KNIL-militairen werden vernederd tijdens de Japanse bezetting. Maar wat er precies gebeurde toen...Ook nu met de extra aandacht voor het herdenkingsjaar 70 jaar Molukkers in Nederland. Dat roept steeds weer vragen op. En je wacht op antwoorden, die maar mondjesmaat komen, of helemaal niet."

Barneveld is de plek waar George voor het eerst in echt aanraking kwam met het werk van Stichting Pelita. Hij was al actief voor de Molukse stichting in Barneveld en organiseerde met zijn familie landelijke sporttoernooien zoals zaalvoetbal, volleybal en biljart. "Ik kende Pelita eigenlijk alleen van de visa en andere reisdocumenten voor Indonesië. Ons biljarttoernooi was op dezelfde zaterdag als de Landelijke Molukse Ouderendag in de Veluwehal. Ik ben natuurlijk een kijkje gaan nemen. Toen ik met pensioen ging en met de hele familie naar de Molukse Ouderendag ging, vroeg de organisatie me of ik als vrijwilliger mee wilde helpen een Masoek Sadjja en Indische Eettafel op te zetten in Bussum." En zo geschiedde in 2015. Hij volgde de toenmalige coördinator al vrij snel op en zorgde ervoor dat de verhuizing van de activiteiten van woonzorgcentrum Patria in Bussum naar het woondienstencentrum Lopes Dias in Hilversum goed verliep.

Met Ais Lawalata en Wieteke van Dort

Wat hem nog in het geheugen gegrift staat is de bijzondere bijeenkomst die werd georganiseerd voor het 70-jarige bestaan van Stichting Pelita in 2017. "Wieteke van Dort en Ais Lawalata waren onze speciale gasten tijdens de Masoek Sadjja.

Er waren meer bezoekers dan ooit. Ook familie van de bewoners van het woonzorgcentrum daar kwam er op af. Zo heeft Pelita zich weer bij een nieuwe groep mensen geprofileerd."

Zijn groep telt op dit moment zo'n dertien vrijwilligers. Hij is trots op zijn team en wat er is bereikt, maar er is nog wel wat te wensen: "We organiseren nu de Indische Eettafels. Omdat de Molukse ouderen uit Huizen zich nog niet herkennen in de Indisch Eettafels, heb ik eenmalig een Molukse Eettafel, 'Makan Patita', georganiseerd. Ik zou graag, als het straks weer kan, ook willen bekijken of we niet een keer die Eettafels kunnen combineren met een mooi gezamenlijk programma. We delen tenslotte een geschiedenis met elkaar."